

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

一念神魔
เสียง
ความคิด
นิพนธ์โดย

13

ฟังฟรีทุก
1

耳根 Er Gen เขียน
ลดาอนัน เปา

阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ฝึกบำเพ็ญเพียรมาเนิ่นนาน จากแม่น้ำทางเทียนตอนปลายสู่แม่น้ำตอนบน กระทั่งมาถึงแดนร้าง ในที่สุดไปเสียวณก็มีลูกศิษย์เป็นตัวเป็นตนเสียที ทว่า ลูกศิษย์ผู้นี้กลับล่องหน้าไปรออาจารย์อยู่ที่ยมโลกเสียแล้ว และเมื่อศิษย์ตาย โดยไม่ได้รับความเป็นธรรม อาจารย์อย่างไปเสียวณจะอยู่เฉยได้อย่างไร ยิ่งเมื่อสกุลไปครอบครองวิญญาณชาวสวรรค์อยู่ เขาก็มีทางเลือกเดียวคือต้อง แฝงตัวเข้าไปในสกุลไปเท่านั้น

จากเล่มที่แล้ว ผู้อ่านทุกท่านคงได้เป็นพยานต่อเหตุวุ่นวายในสกุลไป มาแล้ว ในตอนนี้ไปเสียวณจึงถูกปรมาจารย์อาวโสสกุลไปหมายหัว แต่เขาก็ยังไม่ถึงคราวอัปโชคมากจนเกินไปนัก เพราะ 'จี้กู่ย้ออ้ง' อ่องผู้มีพลังบำเพ็ญ ชั้นกึ่งเทพเจ้าตัดสินใจช่วยเหลือไปเสียวณเพื่อคานอำนาจกับตระกูลใหญ่ แล้วการรับความช่วยเหลือจากผู้ยิ่งใหญ่คราวนี้จะให้โชคเช่นใดแก่ไปเสียวณ กันแน่ นี่ก็เป็นส่วนที่เราทุกคนต้องติดตามกันต่อไป

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เกิน ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลตฟอร์มของซีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยจีน ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิจนิรันดร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เกินชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"เห็นหรือไม่ว่า อย่าได้ล่วงเกินข้า ข้าลงมือเมื่อใด แม้แต่ข้าก็ยังกลัวตัวเอง!
วิชาอภินิหารเช่นนี้ข้ายังใช้ได้อีกเก้าสิบเก้าครั้ง!"

บทที่ 617

ปรมาจารย์อาวุโสมาเอง

เวลาเดียวกันนั้นในเมืองสกุไลไป ทุกคนในตระกูลยามนี้ล้วนเงิบงัน เพราะเรื่องของไปเฮ่า ในเวลาที่ผ่านมาสกุไลไปจึงเหมือนถูกผลักให้ขึ้นไปอยู่บนยอดคลื่น

คำวิพากษ์วิจารณ์มากมายจากโลกภายนอกทำให้สกุไลไปเริ่มแบกรับไม่ไหว การทรยศตระกูลของไปเฮ่า สั่งหารไปฉี ช่วงชิงวิญญาณชาวสวรรค์ จากนั้นก็จับตัวประมุขสกุไลไป โจมตีกลับเอาคืนสมาชิกสายตรงของตระกูลที่ไล่ตามไปฆ่า ทำให้มีคนตายไปไม่น้อย

เรื่องราวทั้งหมดทั้งหมดนี้ทำให้ทุกคนในสกุไลไปอกสั่นขวัญแขวน โดยเฉพาะฝ่ายในของสกุไลไปที่ตอนนี้เริ่มมีเสียงแตกแยก เหล่าสมาชิกสายรองต่างก็พากันยกข้อบกพร่องเรื่องไปเฮ่ามาโจมตีฝ่ายสายตรง

"ไปเฮ่าต่างหากถึงจะเป็นบุตรกิลเลนที่แท้จริงของสกุไลไปเรา ทว่าสายตรงอย่างพวกเจ้ากลับบีบให้เขาทรยศตระกูล!"

"เด็กที่สร้างความภาคภูมิใจได้ถึงเพียงนี้ ถ้าหากว่าเขายังอยู่ในสกุไลไปและฝ่าทะเลเป็นขั้นกำเนิดใหม่ได้สำเร็จ ต้องช่วยจุดตั้งฐานะของสกุไลไปเราให้สูงขึ้นไปอีกได้อย่างแน่นอน!"

คำพูดทำนองนี้นับวันก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ รวากับว่ายิ่งไปเฮาโดดเด่นมากเท่าไร ฝ่ายสายตรงก็ยิ่งเป็นผู้ถูกกระทำมากเท่านั้น แม้ใจที่ปรารถนาในการสังหารไปเฮาจะรุนแรงถึงขีดสุด แต่พวกเขากลับได้แต่จวนใจ ทำอะไรไม่ได้

แม้แต่ประมุขตระกูลที่มีพลังบำเพ็ญชั้นกำเนิดใหม่ช่วงกลางยังถูกจับตัว แล้วนับประสาอะไรกับคนอื่น และทุกวันนี้ผู้อาวุโสชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายเพียงหนึ่งเดียวของสายตรงก็กำลังไล่ล่าไปเฮาอยู่ข้างนอก หากเขายังล้มเหลวก็เท่ากับว่าสายตรง...พ่ายแพ้อย่างราบคาบ

ส่วนอาวุโสใหญ่ฝ่ายคุ่มกฏและฝ่ายทัณฑ์นั้นไม่ใช่คนของสายตรง แม้จะมีคำสั่งของปรมาจารย์อาวุโสทำให้ต้องระดมพลคนในตระกูลออกไปตามหาไปเฮา อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดว่าหากพบตัวยอมเป็นการสร้างความชอบครั้งใหญ่ แต่หากไม่พบ...กลับเป็นความผิดมหันต์ของสายตรง!

ใช่ฮุนยิมมองสกุลไปทุกวันนี้ด้วยความเจียบบัง ในใจรอดรู้าลิ้นหวังก่อนหน้านี้ไม่ว่าอย่างไรนางก็คิดไม่ถึงว่าเศษสวะไปเฮาเพียงคนเดียวจะผลักดันให้ทั้งสกุลไปกลายเป็นฝ่ายถูกกระทำได้ถึงเพียงนี้

เมื่อนึกถึงเรื่องที่บุตรรักถูกฆ่า สามัญถูกจับตัว หัวใจของนางก็ราวกับถูกฉีกกระชาก ความเคียดแค้นชิงชังที่มีต่อไปเฮาจึงรุนแรงอย่างมิอาจบรรยายได้

อาจกล่าวได้ว่าสกุลไปเอนยามนี้หากไม่มีปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์เกรงว่าคงเปิดศึกภายในตระกูลกันไปแล้ว สาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้จนถึงตอนนี้ต่างฝ่ายต่างเพียงไม่พอใจกันอย่างลับๆ ก็เพราะปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์ยังไม่แสดงท่าที

เหล่าสมาชิกสายรองต่างก็กำลังรอดคอย...รอดคอยให้ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์แสดงเจตจำนง เรื่องนี้อย่างไรก็ต้องมีคำอธิบาย เพียงแต่

ตอนนี้ปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์สกุลไปยังไม่ม่แก่ใจจะมาสสนใจเรื่อง
ในตระกูลเท่านั้น

ต่อให้ประมุขสกุลไปถูกจับตัวไป เขาก็ม่ได้ใส่ใจนัก ขอเพียง
รากฐานของสกุลไปยังอยู่ก็เพียงพอแล้ว แต่ประมุขตระกูลคนเดียว
อย่างมากก็เปลี่ยนคนใหม่เสียก็สิ้นเรื่อง

ตอนนี้ที่เขาให้ความสำคัญที่สุดคือไปเฮา!

"เจ้าพวกม่ได้เรื่อง คนทั้งตระกูลกลับม่มีปัญญาจับตัวไปเฮา
กลับมาได้!" ในห้องลับใต้ดิน ปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์สกุลไปปล้น
เงยหน้าขึ้น ดวงตาฉายแววตัดสินใจเด็ดเดี่ยว

"รอม่ได้แล้ว หากรอต่อไปแล้วจิวี่กู่อ๋องยื่นมือเข้าแทรกเข้าผู้อาวูโส
ก็จะพลาดโอกาส...คงต้องเดิมพันดูสักตั้ง!" ปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์
กัดฟันกรอด หลังจากสุดลมหายใจเข้าลึกก็ลุกพรวดขึ้นยืนทันที

ดวงตามืดดำของเขามองไปยังเทียนเจ็ดเล่มรอบกายที่มีเปลวไฟ
สีเขียวลุกไหม้ ไตร่ตรองอยู่หลายอึดใจก็เดินออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

ช่วงขณะที่ก้าวนี้เหยียบลงบนพื้น ในห้องลับก็มีลมพายุก่อตัวขึ้น
ขับปล้น ก่อนที่มันจะหมุนคว้างไปสี่ทิศ ทำให้เปลวเทียนของเทียนเจ็ดเล่ม
ส่ายไหวอย่างแรง และไม่นานก็ดับลงไปหนึ่งเล่ม...

ปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์สกุลไปไม่ม่แต่จะหยุดชะงัก ยังคง
ก้าวเท้าออกไปจากค้ำยกลที่เกิดจากการล้อมเป็นวงของเทียนเจ็ดเล่ม
พริบตาที่เขาเดินออกไป เปลวเทียนทั้งเจ็ดล้วน...ดับลง!

เมื่อเปลวเทียนดับลง ร่างกายของปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์
สกุลไปก็มีเสียงเปรี๊ยะๆ ดังลั่นออกมาทันทีราวกับกระดุกกำลังเสียดสี
กันเอง มองเห็นได้ด้วยตาเปล่าว่าร่างของเขาที่เดิมที่เขียวแห่งได้ฟื้นคืนมา
มีชีวิตชีวา กลายเป็นชายวัยกลางคนผู้หนึ่ง

คลื่นพลังบำเพ็ญอันนำตะลึงระลอกหนึ่งระเบิดตูมตามออกมา

จากร่างของเขา ดวงตาของเขาเป็นประกายดุจสายฟ้า ยืนอยู่ตรงนั้นก็ราวกับเป็นตัวแทนของปณิธานแห่งสวรรค์

"วิชาเจ็ดเทียนกักชีวา...สามารถกักอายุขัยเอาไว้ได้ ทำให้ข้าผู้อาดูโสมีชีวิตอยู่ไปได้อีกระยะเวลาหนึ่ง...แต่วิชานี้สามารถใช้ได้เพียงครั้งเดียวในชีวิตไปเฮ้อ...อย่าทำให้ข้าผิดหวังเสียแล้ว!" หน้าของปรมาจารย์อาดูโสชาวสวรรค์สกุลงไปมีดตะมึน กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง นัยน์ตาของเขาพลันฉายแสงคมกล้า เดินไปข้างหน้าหนึ่งก้าว พริบตาเดียวก็เหมือนแหวกห้วงแห่งความว่างเปล่าแล้วเหยียบเข้าไปข้างใน ก่อนจะหายวับไปอย่างไร้ร่องรอย

ชั่วขณะที่ปรมาจารย์อาดูโสชาวสวรรค์สกุลงไปจากไป บนท้องฟ้าของสกุลงไปก็มีเสียงฟ้าผ่าแว่วดังมา...

เวลาเดียวกันนั้น จุดที่ห่างไกลจากสกุลงไปมาก ไปเสี้ยวจุนกำลังแล่นทะยานไปเบื้องหน้า ตลอดทางมานี้เขาสังหารคนสกุลงไปไปไม่น้อย เขาไม่ได้เป็นคนลงมือก่อน แต่เป็นคนเหล่านั้นที่ล้อมเข้ามาโจมตีเขา

ไปเสี้ยวจุนโจมตีกลับไปจึงสังหารอีกฝ่ายได้ ต่อให้เป็นผู้อาดูโสของตระกูลเขาก็ยังฆ่าไปแล้วสามคน และตอนนี้เขาก็ใกล้จะมาถึงริมชายแดนของขอบเขตอำนาจเมืองจิวี่กู่แล้ว

บัดนี้ใบหน้าของไปเสี้ยวจุนแดงปลั่ง ขณะที่ห่อทะยานมา มือทั้งคู่ของเขาก็ทำมุทราตบบนร่างไม่หยุด เคล็ดวิชาเช่นนี้เป็นวิธีการโจมตีที่ใช้ลบล้างตราประทับในร่างตัวเองซึ่งเขาเรียนรู้มาตอนอยู่สำนักชิงคงเต้าจี

ใช้เลือดลมของตัวเองมาชำระล้างตราประทับทั้งหมดในร่าง แม้จะมีประโยชน์ก็จริง แต่ก็ต้องดูที่ระดับความแข็งแกร่งของตราผนึกด้วย อย่างเร็วทำพักหนึ่งก็เสร็จเรียบร้อย อย่างช้าก็อาจจะต้องใช้เวลาหลายปีหรือนานยิ่งกว่านั้น

นอกจากจะต้องดูที่ระดับความแข็งแกร่งของตราผนึกแล้ว ยังต้อง

ดูระดับพลังของเลือดลมในร่างกายตัวเองด้วย

ตอนนี้ไปเสี่ยวฉวนอาศัยเลือดลมของตัวเองที่มีพลังลึกล้ำจน น่าตกใจมาใช้ในเคล็ดวิชานี้ติดต่อกันหลายวันแล้ว ขณะที่กำลังจะออกไป จากพื้นที่อำนาจของเมืองจิว่กุ่ย ร่างของเขาก็พลันชะงักแล้วกระอักเลือด ออกมาหนึ่งคำ

เลือดนี้ไม่ใช่สีแดง แต่เป็นสีน้ำตาล เมื่อพ่นออกมาก็กลายมาเป็น หัวกะโหลกที่ปราศเลือดหนึ่งซึ่งมีใบหน้าเป็นปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์ สกุกไป เขาจึงอึ้งเหม็งมาที่ไปเสี่ยวฉวน ร้องคำรามเดือดดาลไร้เสียง ก่อนจะ ค่อยๆ สลายไป

ไปเสี่ยวฉวนเข็ดคราบเลือดตรงมุมปาก พลุลมหายใจยาวเหยียด หลังจากรับสัมผัสสำรวจสภาพในร่างกายของตัวเอง ความรู้สึกปลอดโปร่ง ก็แผ่ไปทั่วร่าง

"ลบตราผนึกตัวข้ามันทิ้งไปได้เสียที!" ไปเสี่ยวฉวนรู้สึกว่าร่างกาย ตัวเองผ่อนคลายลงเยอะมาก ยามนี้สีหน้าจึงคึกคักกระปรี้กระเปร่า ก่อนจะเร่งความเร็วมุ่งหน้าจากไปไกลยังอีกทิศทางหนึ่ง

"มากที่สุดคือสองชั้วยาม ข้าก็จะพ้นไปจากขอบเขตนี้ เหยียบเข้าสู่ ทะเลทรายของแดนร้าง เมื่อถึงที่นั่น...บนร่างข้าไม่มีตราผนึกอยู่แล้ว อยากรู้มันก็จะหาตัวข้าเจอกันได้อย่างไร!"

ตอนที่เคลื่อนที่ไปข้างหน้า ไปเสี่ยวฉวนก็หยิบบันทึกของไปเฮ่า ที่อยู่ในถุงเก็บของออกมา หือตะบึงไปอย่างรวดเร็วพลางศึกษาไปด้วย บันทึกนี้กลั่นมาจากสติปัญญาและน้ำพักน้ำแรงของไปเฮ่า มีทั้งวิธีการ อนุমান รวมไปถึงความเข้าใจและการวิเคราะห์ความพิเศษของไฟและ วิญญาณที่ไปเฮ่าสรุปรวมเอาไว้

หลายวันที่ผ่านมาไปเสี่ยวฉวนหยิบออกมาอ่านอยู่บ่อยๆ ทุกครั้งที่ ขบคิดตามเขาก็รู้สึกว่าได้ผลประโยชน์ไม่น้อย ขณะเดียวกันก็รู้สึก

เสียชีวิตกับการตายของไปเฮ้าด้วย

"ช่างเป็นเด็กที่มีพรสวรรค์ประเสริฐยิ่งนัก หากเขามีชีวิตอยู่ในฐานะลูกศิษย์ของข้า ถ้าได้มาช่วยอาจารย์อย่างข้าอนุমানตำรับไพโหลลาก็ข้าก็ไม่จำเป็นต้องไปหาจากที่อื่นเลย เขาคนเดียวก็ช่วยข้าได้แล้ว" ไปเฮ้าเสียใจถอนหายใจ เร่งความเร็วเดินทางต่อไป

ขณะเดียวกันกับที่ไปเฮ้าเสียใจลบล้างตรามณีก็ออกไปจากร่างสถานที่ที่ห่างจากจุดที่เขาอยู่ซึ่งผู้บำเพ็ญเพียรขั้นกำเนิดใหม่ทั่วไปต้องใช้เวลาเดินทางครึ่งวัน ผู้เฒ่าผมขาวโพลนที่เหยียบอยู่บนเรือวิญญาณผู้หนึ่งก็พลันหน้าเปลี่ยนสี ชะงักผีเท่าทันใด

ผู้เฒ่าผู้นี้คือผู้อาวุโสขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายของสายตรงที่ตามมาฆ่าไปเฮ้าเสียใจแล้วก็เป็นความหวังสุดท้ายของสายตรงด้วย ทว่าตอนนี้ตราแห่งจิตในสมองของเขาซึ่งระบุตำแหน่งของไปเฮ้าเสียใจกลับหายไปอย่างกะทันหัน

แดนร้างกว้างใหญ่ไพศาล เมื่อตราแห่งจิตจางหายไป เขาก็ไม่รู้ว่าจะไปหาตัวไปเฮ้าเสียใจได้จากที่ใด ต่อให้ใช้ความเร็วสูงสุดทะยานไปยังจุดที่ตราแห่งจิตหายไป แต่ในความคิดของเขาไม่ว่าอย่างไรไปเฮ้าก็คงไม่โง่รอเฉยอยู่ที่เดิม

ถอนหายใจยาวเหยียดหนึ่งครั้ง ผู้เฒ่าก็ยังเลือกจะหือตะบึงตามต่อไปไม่นานนักเขาก็มาถึงจุดที่ตราเมณีจางหายไป เมื่อมองไปรอบด้านเขาเงิบงันไปครู่หนึ่งก็ยังไม่ว่าจะรู้ว่าควรจะไปหาที่ใด

"ตะวันตกคือทะเลทรายแดนร้าง เหนือคือแดนแม่น้ำหนาวเหน็บหมื่นบรรพกาล ส่วนตะวันออกคือทิศทางของนครแห่งจักรพรรดิ ไปเฮ้าผู้นี้...เขาจะเลือกทางใดกันแน่..."

เวลาเดียวกันนั้นฟ้าดินที่ห่างจากที่นี่ไปไกลยิ่งกว่าปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไปปรากฏกายกลางนภากาศ ใบหน้าของเขามีคิ้ว

เขาทอดสายตามองไปไกลอยู่พักใหญ่แล้วก็แค้นเสียงเย็น

"ลบตราผนึกของข้าทิ้งไปแล้วอย่างไร ชาวสวรรค์...ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าจะจินตนาการได้! ที่ใดที่มีห้องฟ้า เจ้าก็ไม่มีที่ให้หลบหนี!" ปากของเขาพิมพ์เสียงแผ่ว มือขวาทำมูทราชี้ไปข้างหน้าหนึ่งครั้ง ร่างของเขาหลุดโทรมแก่ชราไปอีกเล็กน้อย ตลอดทั้งนภาภาคมีลูกคลื่นกระเพื่อมไหว ลูกคลื่นนี้บิดเบี้ยวอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็เผยภาพหนึ่งขึ้นมาให้เห็น

ในภาพนั้นคือพื้นที่เปลี่ยวร้างว่างเปล่า ปรมจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลงไปเหยียบเข้าไปกลางภาพนั้นอย่างไม่ลังเล ก่อนที่ร่างของเขาจะหายวับไป เมื่อปรากฏตัวอีกครั้งก็อยู่ในพื้นที่รกร้างนั้นแล้ว หลังจากนั้นเขาก็ใช้วิธีการเดิมร้ายคาถาติดต่อกันอีกสามครั้งรวด...

ครั้งสุดท้ายในภาพบนนภาภาคเขาได้เห็นเงาร่างของไป่เสี่ยวจุนที่กำลังแผ่นทะยานจากไปไกล!

"วืงหนีไม่ใช่ข้าๆ เลยนะ...ช่างสมกับที่รอคอยยิ่งนัก!" ดวงตาของปรมจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลงไปฉายแสงดำมืดหุบหู แล้วเขาก็ก้าวเท้าเดินเข้าไปในภาพทันที!

บทที่ 618 พบกับชาวสวรรค์อีกครั้ง!

ขอบเขตอำนาจของเมืองจี้กู่ยั้นกว้างใหญ่ไพศาลอย่างมาก
พื้นที่นี้ถือเป็นกรรมสิทธิ์ของจี้กู่ย้อ่ง หากว่ากันในบางแง่มุมแล้วก็คือ
ที่ดินของจี้กู่ย้อ่ง เมื่ออยู่ที่นี้ เขาคือปณิธานสูงสุดที่อยู่เหนือสวรรค์

แต่ไม่ได้หมายความว่าออกไปจากพื้นที่แห่งนี้แล้วจะไม่ใช่
ถิ่นของจี้กู่ย้อ่ง เพราะตามหลักการแบ่งพื้นที่ของนครแห่งจักรพรรดินั้น
สถานที่แห่งนี้ยังคงถือว่าเป็นของจี้กู่ย้อ่ง

ยามนี้ไปเสี่ยวฉุนมาถึงริมชายแดนแล้ว มองบริเวณที่ห่างออกไปไกล
ก็เห็นเป็นทะเลทรายกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา และหากมองไปไกลยิ่งกว่านั้น
ก็เห็นเหมือนว่าตรงกลางทะเลทรายกำลังมีพายุหมุนพัดเสียงดังครืนครืน
ลมที่พัดมาปะทะทำให้เส้นผมของไปเสี่ยวฉุนปลิวสยาย

ดวงตาของไปเสี่ยวฉุนโชนแสงวาบ เก็บม้วนหยกบันทึกของไปเส้า
ที่ตัวเองกำลังทำความเข้าใจกลับลงไป ตั้งสมาธิให้มั่น ก่อนจะขยับร่าง
เหยียบเข้าไปในพื้นที่ทะเลทราย

"เดินหน้าต่อไป ผ่านไปอีกสองสามชั่วยาม รอให้ลมพายุหมุน
ผ่านไปก่อนแล้วค่อยพิจารณาเรื่องอื่น ดูว่าจะกลับหรือว่าไปยังเขตของ

นครแห่งอ่องเซตอื่น แล้วค่อยอาศัยค่ายกลนำส่งกลับบ้าน... ส่วนข้าเองก็จะใช้เวลาช่วงนี้มาศึกษาบันทึกนี้ไปด้วย" ไปเสียวุฒุนลอบรู้สีกว่าตนมีความมั่นใจระดับหนึ่งในการหลอมไฟลึบสามสีแล้ว ตอนนี้จึงเร่งความเร็วทะยานไปเบื้องหน้า

ทว่าเวลานี้เองหน้าของไปเสียวุฒุนพลันเปลี่ยนสี เมื่อเงยหน้าขึ้นม่านตาทั้งคู่ของเขาก็หดตัวเข้าหากันอย่างรวดเร็ว เขาเห็นว่าเวลานี้ท้องฟ้ามีเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นออกมา ก่อนที่น้ำวนขนาดยักษ์ลูกหนึ่งจะปรากฏขึ้นกลางอากาศ

น้ำวนลูกนี้ปรากฏขึ้นเร็วเกินไป แรกเริ่มยังไม่ใหญ่นัก ทว่าผ่านไปเพียงหนึ่งชั่วลมหายใจก็ขยายขนาดถึงหมื่นจั้ง พลาณูภาพสยบนำครันคร้ามระลอกหนึ่งก็ยิ่งกดทับลงมาจากกลางน้ำวนนั้น

ตูม!

พื้นดินสี่นสะเทือน กรวดทรายรอบด้านสิ้นไหวไม่หยุด รวกับว่ารัศมีหมื่นจั้งหรืออาจจะมากกว่านั้นได้ถูกแหวกออกจากฟ้าดินดั้งเดิมที่เคยมีอยู่ และกลายเป็นพื้นที่ลึบที่ราวกับดินแดนแห่งหนึ่งอย่างไรอย่างนั้น

ลมหายใจของไปเสียวุฒุนชะงักค้าง เขาสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าความว่างเปล่ารอบด้านพากันแข็งตัว อีกทั้งเมื่ออยู่ใต้พลาณูภาพสยบนี้ เขาก็ยังรู้สึกว่าร่างกายของตัวเองขยับเขยื้อนได้อย่างยากลำบาก

"ปรมาจารย์อาวุโส!" ประมุขสกุลไปที่อยู่ข้างๆ เบิกตากว้าง ร้องอุทานเสียงหลงด้วยความตื่นเต้น

"ดูเหมือนว่าปรมาจารย์อาวุโสสกุลไปผู้นี้จะแข็งแกร่งยิ่งกว่าหงเงินหนิวเสียอีก!" ขณะที่ไปเสียวุฒุนหน้าเปลี่ยนสี ในน้ำวนยักษ์บนท้องฟ้าก็มีใบหน้าขนาดมหึมาปรากฏขึ้น ใบหน้านี้เป็นใบหน้าของปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไป นัยน์ตาเย็นชาของเขาหลบต่าจากฟ้ามองลงมายังไปเสียวุฒุน

"เพียงชั้นหลอมรวมกลับบังอาจฝันชะตาฟ้า!" เสียงอสนีบาดดังกึกก้อง เขยาดคลอนให้ฟ้าดินรอบด้านสั่นไหว เมื่อประโยคนี้ดังออกมาจากท้องฟ้ามันก็แปลงเป็นยันต์ขนาดใหญ่แปดแผ่นที่เปล่งแสงหลากสีฉวยวาบพุ่งเข้าหาไปเสี้ยวฉุน

ขณะที่เข้ามาใกล้ ยันต์ทั้งแปดนี้ก็กลายร่างอีกครั้ง กลายเป็นยักษ์เกราะทองแปดตนที่พุ่งเข้าหา

ภาพนี้ทำให้จิตวิญญาณของไปเสี้ยวฉุนสั่นไหวอย่างบ้าคลั่ง คำพูดแปลงเป็นคาถา เพียงคำเดียวกลายเป็นกองทัพ!

เขาพบว่า...ตัวเองดูถูกชาวสวรรค์มากเกินไป เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นหงเงินหนี่วู้ถูกล่าปลแข่งขันได้ถึงสูญเสียวิชาอภินิหารบางอย่างที่ตนไม่รู้ไป และเห็นได้ชัดว่าในด้านชั้นของพลังบำเพ็ญหงเงินหนี่วู้ก็สู้ตาเดมาเบื้องหน้าคนนี้ได้

เมื่อวิกฤตอันตรายมาเยือน ยักษ์เกราะทองทั้งแปดกำลังเข้าประชิดไปเสี้ยวฉุนรู้สึกร้อนใจ ในใจเขาร้องคำราม ท่ามกลางอันตรายนี้น ช่วงเวลาคับขันเช่นนี้ ร่างของเขาพลันบังเกิดเงาทับซ้อน ไม่ใช่เพียงร่างเดียว แต่เป็นสี่ร่าง

ร่างจำแลงทั้งสี่ไม่ได้เดินออกมาจากร่างจริง ทว่าเมื่อทับซ้อนเข้าด้วยกันก็ระเบิดพลังบำเพ็ญที่เหมือนกัน พลังกล้ำเนื้อที่เหมือนกัน และญาณวิเศษที่ไม่ต่างกัน!

ระเบิดพลังเพิ่มขึ้นสี่เท่า!

ตูม!

ก่อนหน้านี้อพลาภาพสยบบนร่างของไปเสี้ยวฉุนเหมือนถูกปิดผนึกเอาไว้ ทว่ามาบัดนี้ความว่างเปล่าที่แข็งตัวกลับปรากฏรอยแยก ช่วงขณะที่ยักษ์เกราะทองทั้งแปดตนเข้ามาใกล้ ไปเสี้ยวฉุนก็เงยหน้าคำรามลั่นท่ามกลางช่วงเวลาคับขันที่แทบเอาชีวิตรอดไม่รอดนี้ ร่างของเขาพลัน

ถอยกรูดออกไปข้างหลัง

เสียงกัมปนาทสะเทือนเลื่อนลั่นดังกระหึ่มขึ้นมาทันที ยักษ์เกราะทอง ทั้งแปดกระโจนเข้าใส่ความว่างเปล่า หลังจากร่วงลงมาอยู่ในตำแหน่ง ที่ไปเสี้ยวฉุนอยู่ก่อนหน้านี้ก็คล้ายกลายเป็นไซ้ตรวนสีทองแปดเส้น ที่กลายเป็นตราผืนที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิม

ส่วนประมุขสกุลไปที่เผชิญหน้ากับการโจมตีนี้ก็กระอักเลือดสด ร่วงถูกม้วนตลบออกไปไกลแล้วหมดสติไปทันที

"น่าสนใจ" แวดตาของปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์สกุลไปบน ท้องฟ้าฉายแสงแห่งความประหลาดใจ ก่อนหน้านั้นตอนอยู่สกุลไป เนื่องจากวิชาเจ็ดเทียนกักชีวาทำให้พลังบำเพ็ญเขาได้รับขีดจำกัด ไม่สามารถเผยแพร่จริงออกมาลงมือ ทำให้ไปเสี้ยวฉุนหนีมาได้ เมื่อคิด อย่างละเอียดแล้วก็ไม่ใช่เรื่องที่เหนือการคาดเดาเท่าไรนัก ทว่าตอนนี้ ตนเผยแพร่จริงและใช้ถ้อยคำแปลงเป็นวิชา คนผู้นี้กลับยังหลีกเลี่ยงไปได้ นี่ทำให้ปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์สกุลไปยิ่งรู้สึกสนใจมากขึ้น

ใบหน้าขนาดใหญ่ยักษ์ที่เขาแปลงออกมาพลันหดลงและรวม เข้าหากันก่อนจะก่อตัวขึ้นเป็นร่างจริงของปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์ สกุลไป เขายืนอยู่กลางอากาศ ฟาดินเบื้องหลังเขารวกับจะช่วยขับ ให้เขาโดดเด่น ประหนึ่งว่าเพียงหนึ่งความคิดของเขาก็สามารถทำให้ ฟาดินเกิดการเปลี่ยนแปลงที่น่าตะลึงได้

เขาสวมชุดคลุมยาวสีขาว ใบหน้าน่าเกรงขามแผ่ความเย็นชา ก้มลงมองไปเสี้ยวฉุนหนึ่งครั้ง ก่อนจะเดินเข้าหาอีกฝ่าย เมื่อก้าวนี้ เหยียบลงมาก็ตกเป็นเท้าขนาดมหึมาข้างหนึ่งกลางอากาศ!

เท้ายักษ์นี้ใหญ่พันทันจิ่ง เมื่อร่วงดิ่งลงมาจากฟากฟ้าก็ทำให้ชั้นเมฆ สูญสลาย พื้นดินสะเทือนดังครืนครื้น ความว่างเปล่าบิดเบี้ยว พุ่งเข้าหา จุดที่ไปเสี้ยวฉุนยืนอยู่ด้วยเสียงดังตูมๆ

ราวกับต้องการเหยียบขี้ให้ไปเสี้ยวจุนจวมอยู่ใต้ฝ่าเท้านี้ พลังอำนาจที่แข็งแกร่งนั้นราวกับตั้งปณิธานแห่งสวรรค์ออกมาใช้กำราบอีกฝ่าย!

ปีนั้นที่หงเงินหนี่วเสียดเปรียบก็เพราะนางอยู่ในสุสานใต้ดินของจักรพรรดิซุ่ยหวงที่สอง ถูกพลังสาปแช่งทำให้ไม่สามารถยิ้มใช้พลังของฟ้าดิน แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นนางก็ยังทำให้ไปเสี้ยวจุนเกือบเอาชีวิตไม่รอด

นี่แสดงให้เห็นได้ถึงความทรงพลังของชาวสวรรค์... และตอนนี้ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไปก็อยู่นอกตระกูลของตัวเอง อยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคยของแดนร้าง อิทธิฤทธิ์ที่เขาสำแดงออกมา นี่ต่างหากถึงจะเป็นพลังอำนาจที่แท้จริงของชาวสวรรค์!

หัวใจไปเสี้ยวจุนสิ้นสะเทือนอย่างรุนแรง ก่อนหน้านั้นเขาก็รู้สึกแล้วว่าปรมาจารย์อาวุโสสกุลไปผู้นี้แข็งแกร่งกว่าหงเงินหนี่วอยู่มาก ยามนี้ก็พลันตระหนักได้ว่าปัญหาอยู่ตรงที่ใด หน้าอกของเขากระเพื่อมไหวอย่างรุนแรง แต่กลับไม่มีเวลาให้คิดมากนัก อีกทั้งเขายังรู้สึกอย่างแรงกล้าว่าหากตนปะทะกับเท้ายักษ์นี้ก็มีโอกาสสูงมากว่าจะต้องตาย!

วิกฤตเช่นนี้ทำให้สมองของไปเสี้ยวจุนพลิกตลบ พริบตาที่เท้ายักษ์เข้ามาใกล้ ร่างของเขาพลันก้าวถอยไปหนึ่งก้าว ขณะที่ก้าวถอยออกไปร่างของเขาก็พรวดเลื่อนคล้ายกำลังสลายตัว ก่อนจะหายวับไป

แทบจะชั่วขณะเดียวกันกับที่เขาหายไป เสียงกัมปนาทสะเทือนฟ้าดินก็ดังกึกก้องไปสี่ทิศ รอยเท้าขนาดใหญ่ยักษ์พลันปรากฏอยู่บนพื้นดิน

ตลอดทั้งพื้นดินสะท้านไหว แรงโจมตีระลอกหนึ่งกระเพื่อมขึ้น พัดพาเอากรวดทรายนับไม่ถ้วนตลบคลุ้ง มองไกลๆ ก็ราวกับเกิดพายุหมุน

"ต่อหน้าข้าผู้อาวุโส เจ้าหนี่วไม่พ้นเป็นครั้งที่สองหรอก" ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไปกล่าวเนิบนาบ มือขวายกขึ้นโบกไปตรงที่ไกลๆ การโบกครั้งนี้ทำให้สี่ทิศพลันเกิดเสียงระเบิดดังสนั่น แล้วทันใดนั้น

ท่ามกลางฟ้าและดินก็มีน้ำวนลูกมเหสีมาก่อนตัวขึ้น

น้ำวนนี้หมุนโคจรไปตามมือขวาของปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์ สกุดไป ส่งเสียงดังก็ก้องยิ่งกว่าเดิม ขณะเดียวกันก็ยิ่งหมุนคว้างอย่าง บ้าคลั่ง หลังจากนั้นแรงดึงดูดระลอกหนึ่งก็แผ่ไปทั่วฟ้าดิน บิดเปื้อน ทุกความว่างเปล่า ทั้งยังคล้ายจะเกิดเป็นพลังแห่งการย้อนทวนเวลา!

แม้จะไม่ใช่การย้อนเวลาอย่างแท้จริง ทว่ากลับทำให้ทุกสรรพสิ่ง รอบด้านสูญเสียการควบคุม ต่างก็พุ่งดิ่งเข้าหาน้ำวนลูกนั้น ภูเขาก็ดี พืชหญ้าก็ช้ำ ทุกอย่างล้วนถูกน้ำวนเขมือบกลืนแล้วบดขยี้เป็นผุยผง!

เวลาเดียวกันนั้น ฟ้าดินที่ห่างออกไปไกลยิ่งกว่า เห็นๆ กันอยู่ว่า ร่างของไป่เสี่ยวฉุนใช้วิชาผนึกมิกว้างวายหมายจะหนีไป ทว่าพริบตาที่ ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุดไปใช้วิชาน่าครั่นคร้ามนั้น เขาก็พลัน หน้าเปลี่ยนสี วิชาของเขาเหมือนถูกตัดขาด ร่างจึงเผยออกมากลางอากาศ ล่องหน้าก่อนเวลา

เพิ่งจะปรากฏตัวก็มีแรงดึงดูดอันน่าตกใจระลอกหนึ่งบังเกิดขึ้น ทั้งยังกักตัวเขาไว้อย่างแน่นหนา ทำให้ร่างของไป่เสี่ยวฉุนถอยกรูดไป ช้างหลัง ตรงเข้าหาน้ำวนลูกนั้น

ลมหายใจของไป่เสี่ยวฉุนถี่กระชั้น เมื่อเห็นว่าตนถอยไปด้านหลัง เร็วขึ้นเรื่อยๆ ดวงตาก็ลุกวาว เขาพลันหมุนขวับกลับมา นัยน์ตา มีแสงสีเลือดอาบล้อม ร่างบังเกิดเงาทับซ้อน มือทั้งคู่ทำมูทราแล้ว โบกไปรอบด้านทันใด!

"แดนธารา...บรรจบ!"

ร่างจำแลงสีร่างพลันเผยกายล้อมวนขนานซ้ายขวาร่างจริงของ ไป่เสี่ยวฉุนพลาจรายวิชาแดนธาราบรรจบพร้อมกัน ความว่างเปล่าแปรทิด จึงกลายเป็นบึงน้ำในทันใด เสียงสัตว์ร้องคำรามสะท้านสะเทือนก็ ดังออกมาจากในบึงน้ำทั้งแปรทิดแล้วสะท้อนไปมา ขณะเดียวกัน

ยอดเขาแหลมคมขนาดใหญ่หลายยอดก็ผุดพุ่งขึ้นมาน่าพรันพรึง
ตุ้ม!

ยอดเขาแหลมคมเหล่านี้ปรากฏขึ้นรอบกายของไป่เสี่ยวฉุน
หลังจากแต่ละยอดเขาพุ่งตรงขึ้นสู่ท้องฟ้าแล้วก็ตัวตกลงมา จนกระทั่ง
ยอดเขาแหลมที่โค้งงอทั้งห้าต่างก็ผุดพ้นออกมาจากพื้นดิน กรงเล็บสัตว์
ที่น่าหวาดหวั่นนั้นจึงปรากฏขึ้นอีกครั้ง!

มองไกลๆ ภาพนี้เพียงพอจะสะท้อนขวัญคนทั้งโลก ขณะที่หนาม
แหลมคมซึ่งใหญ่โตประดุจขุนเขาเหล่านั้นผุดขึ้นมา ระหว่างฟ้าดิน
เปลี่ยนสี กรงเล็บโค้งงอทั้งห้าที่ราวกับจะฉีกกระชากนภาอากาศก็เงื้อขึ้น
กลางอากาศ ก่อนจะตัวดัดบ่น้ำวนลูกลง!

"นี่คืออะไร!" พริบตาที่จิตวิญญาณแห่งชะตาตนในแดนธาราบรรจบ
ของไป่เสี่ยวฉุนเผยกาย ไบหน้าที่เฉยชาตลอดเวลาของปรมาจารย์อาวูโล
ชาวสวรรค์สกุลงาก็พลิกเปลี่ยนสี!

บทที่ 619

บัญชาราชาสวรรค์

พริบตาที่เขาหน้าเปลี่ยนสี กรงเล็บขนาดยักษ์ของจิตวิญญาณแห่งชะตาคนในแดนธรราบรรจบที่พุ่งขึ้นสู่ฟากฟ้าก็พุ่งเข้าหาด้วยพลังราวกับพลิกภูเขาคว่ำมหาสมุทร ยอดเขาโค้งงอทั้งห้าซัดนำพลังอำนาจในการดับทำลายทุกสรรพสิ่งให้พุ่งชนเข้าใส่น้ำวน!

ทันใดนั้นทั้งสองฝ่ายก็ปะทะกัน เสียงกัมปนาทพลันดังสะท้านฟ้า เขย่าคลอนแผ่นดินแปดทิศ ทำให้ฟ้าดินเปลี่ยนสี ลมและเมฆม้วนตกลง ทั้งยังพัดพาให้เกิดแรงโจมตีรุนแรงที่ซัดไปสี่ทิศพร้อมเสียงอึกที่กึกก้อง

เพียงแต่ถึงอย่างไรนั่นก็คือพลังชาวสวรรค์ แม่วิชาแดนธรราบรรจบของไป่เสี่ยวฉุนจะทรงพลัง ทว่าพลังบำเพ็ญของเขาในเวลานี้ยังไม่มากพอ เมื่อกรงเล็บสัตว์วิเศษตกลงและเสียงตูมตามดังก้อง กรงเล็บสัตว์ก็พลันพรวดเลื่อน และไม่นานแม้แต่แดนธรราบรรจบก็ยิ่งหายวับไปด้วย

มีเพียงเสียงร้องคำรามด้วยความไม่ยินยอมเท่านั้นที่ยังคงดังสะท้อน...แต่ก็เป็นแค่เสียงร้องที่ไม่มีประโยชน์อันใด น้ำวนที่เกิดจากวิชาอภินิหารของปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไป๋ยามนี้ก็มีเสียงลั่นเปรี๊ยะๆ ดังออกมา ทั้งยังเกิดรอยปริ้วขนาดใหญ่ยักษ์हारอย

รอยแตกนี้ขยายใหญ่มากขึ้นเรื่อยๆ และพริบตาเดียวแรงดึงดูดก็เริ่มปั่นป่วนอย่างบ้าคลั่ง ไม่นานน้ำวนนี้ก็มီးเสียงบั้งดังออกมา ปรากฎเคำกลางของการสิ้นสลาย

ไปเสี้ยวฉุนหน้าซีดขาวเล็กน้อย กระจกเลือดออกมาหนึ่งคำ ร่างจำแลงทั้งหมดของเขาก็กระจกเลือดเช่นเดียวกัน หลังจากรีบผสานรวมกับร่างจริงของไปเสี้ยวฉุนแล้ว ร่างของเขาก็ถอยกรูด เมื่อเงยหน้าขึ้น สายตาของเขาก็จ้องเหม็งไปยังปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไป ที่ตอนนี้มีสีหน้าเหลือเชื่อ ก่อนที่มือขวาของเขาจะหยิบเอา...เจดีย์เก็บวิญญาณออกมารอไว้

ดวงตาของไปเสี้ยวฉุนเผยความบ้าคลั่ง ลมหายใจของเขาไม่มั่นคง ร่างสั่นเทาหน่อยๆ เพียงแต่เวลานี้เขาจะมามัดตีนตระหนกไม่ได้ มือของเขา กำเจดีย์เก็บวิญญาณเอาไว้แน่น ผสานรวมพลังจิตไปด้านใน เพียงชั่วความคิด ตราผนึกเสี้ยวสุดท้ายในเจดีย์เก็บวิญญาณก็จะเปิดออก ทำให้พลังวิญญาณกึ่งเทพเจ้าที่อยู่ด้านในปะทุขึ้นมา

"ตาเฒ่า เจ้าอย่าบีบบังคับกันให้มากนัก!" ดวงตาทั้งคู่ของไปเสี้ยวฉุนฉายความคลุ้มคลั่งพร้อมผู้สุดท้ายที่สุด เขาไม่รู้ว่าเสี้ยววิญญาณกึ่งเทพเจ้าที่อยู่เจดีย์เก็บวิญญาณนี้จะสามารถกำจัดตาเฒ่าผู้นี้ได้หรือไม่ หากทำได้จริงๆ ก็ไม่แน่ว่าตนอาจจะได้วิญญาณชาวสวรรค์มาอีกดวงก็เป็นได้

ที่ว่าความคิดนี้เพิ่งจะบังเกิดขึ้นเขาก็สายศีรษะกับตัวเอง เขาไม่รู้วิธีการเก็บวิญญาณ โดยเฉพาะวิญญาณชาวสวรรค์หลังตายไปเขาก็ยังไม่รู้ว่าควรเก็บมาเช่นไร วิธีการเช่นนั้นเกรงว่าคงมีแต่ชั้นกึ่งเทพเจ้าเท่านั้นถึงจะทำได้

ยิ่งไปกว่านั้นยังมีโอกาสมากที่เขาจะไม่อาจสังหารปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไปนี้ได้ แต่ไปเสี้ยวฉุนก็มั่นใจว่าต่อให้ไม่สามารถปลิดชีพคนผู้นี้ก็ต้องสามารถทำให้ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไป

บาดเจ็บสาหัส อีกยังเป็นบาดแผลชนิดที่มีอาจฟื้นตัวกลับมาในระยะเวลาสั้นๆ ทั้งยังทำให้สมดุคที่มีอยู่เดิมของชั่วอำนาจในเมืองจี้กู่ยถูกทำลาย!

ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไป่หรือตาหังคู้ลง มองเจดีย์เก็บวิญญาณในมือไปเสี้ยวฉุน เขาสัมผัสถึงวิกฤตอันตรายใดๆ ไม่ได้ แม้แต่เสี้ยวเดียว จากนั้นจึงย้ายสายตามาอยู่บนใบหน้าของไป่เสี้ยวฉุน ในดวงตาหังคู้ของเขาฉายประกายแปลกประหลาด

"ข้าคงถูกเจ้าเกินไปสินะ...เจ้าดีมาก ดีมากๆ...แม้ว่าข้าผู้อาวุโส จะไม่รู้สาเหตุโดยอยู่ๆ เจ้าถึงได้โดดเด่นขึ้นมาถึงเพียงนี้ แต่ข้าสัมผัสได้ว่าสายเลือดในร่างเจ้าเป็นของคนสกุลไป่จริงๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น...ก็ยิ่งดีเข้าไปใหญ่" ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไป่หัวเราะเบาๆ ยกเท้าขวาขึ้นและกำลังจะก้าวออกมา ส่วนไป่เสี้ยวฉุนเองก็มองออกถึงการตัดสินใจของปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไป่ เขาจึงตะโกนเสียงดัง และกำลังจะบีบเจดีย์เก็บวิญญาณในมือให้แตกละเอียด

ทว่าทันใดนั้นเอง...บนท้องฟ้าบริเวณที่ห่างออกไปไกลก็มีเสียงคำรามต่ำดังขึ้น เสียงนี้เพิ่งจะดังขึ้นได้ไม่ทันไร แต่หากเงี่ยหูตั้งใจฟังก็เหมือนกำลังพุ่งจากจุดที่ห่างไกลเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว ทำให้เสียงคำรามนี้ยิ่งดูเดือดมากขึ้นเรื่อยๆ ราวกับมีคนกำลังหือตะบึงมาด้วยความเร็วที่น่าเหลือเชื่อ

"พี่ไป่โปรดหยุดก่อน ข้าได้รับคำสั่งจากจี้กู่ยอองให้มาพาตัวไปเข้าป่าเข้าเฝ้า!"

แทบจะทันทีที่เสียงคำรามนี้ดังมา ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไป่ก็หันหน้าเปลี่ยนสีทันใด ลมหายใจของเขาถี่รัว นัยน์ตาเผยแววดิ้นรน แต่สุดท้ายก็ระเบิดความเร็ว เดินออกมาหนึ่งก้าว พริบตาเดียวก็เผยกายอยู่เบื้องหน้าไป่เสี้ยวฉุนแล้วยกมือขวาเอื้อมจับไปที่ตัวเขา

ทว่าความเร็วของไป่เสี้ยวฉุนก็ไม่ได้ด้อยไปกว่ากัน แทบจะขณะเดียว

กับที่ปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์สกุลไปเหยียบลงมา เขาก็ถอยหลังด้วยความเร็วสูงสุดหลบออกไปในชั่วพริบตา และเมื่อขบคิดได้เขาจึงไม่ได้บิบบเจดีย์เก็บวิญญาณให้แตกออกทันที แต่เรียงร่างจำลองทั้งสี่มาอยู่เบื้องหน้าให้ช่วยกันสกัดกันเต็มกำลังอีกครั้ง

เสียงกัมปนาทสะเทือนฟ้าดินดังขึ้นอีกครั้ง ร่างจำลองทั้งสี่ของไปเสี่ยวฉุนพากันกระอักเลือด แทะจะแหลกสลาย ทำได้เพียงกลายร่างเป็นแสงสีขาวถอยกลับเข้าไปในร่างจริงของไปเสี่ยวฉุนดั้งเดิม แม้จะเป็นเช่นนั้น แต่ก็ช่วยถ่วงเวลาเสียวนึ่งให้ไปเสี่ยวฉุนสามารถใช้วิชาผนึกมิวงวายได้อีกครั้ง

แทบจะเวลาเดียวกับที่ฝ่ามือของปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์สกุลไปตบลงมา ร่างของไปเสี่ยวฉุนก็สลายออกจากกัน นัยน์ตาของปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์สกุลไปเปล่งแสงเย็นเยียบ เงยหน้าขึ้นมองความว่างเปล่าที่ห่างออกไปไม่ไกล

"จงออกมา!"

ประโยคเดียวเข้าแทนที่ปณิธานแห่งสวรรค์ ท่ามกลางพลาณภาพสยบนี้ พื้นที่ความว่างเปล่าตรงจุดที่เขามองไป ร่างของไปเสี่ยวฉุนก็ถูกบีบให้เผยตัวทันทีที่ปรากฏตัวมูมปากของไปเสี่ยวฉุนก็มีเลือดสดไหลซึม บัดนี้เส้นผมของเขายุ่งเหยิงพันกันไปหมด และความว่างเปล่ารอบกายของเขาก็ราวกับกำลังพังทลาย เสียงเปรี๊ยะๆ ดังลั่นประหนึ่งฟ้าดินบีบอัดเข้าหากัน ทว่าเมื่อเห็นว่าความว่างเปล่ากำลังถล่มลงมา นัยน์ตาของไปเสี่ยวฉุนกลับโชนแสงวาบ

เพราะพริบตาที่เขาเผยกายนั้น เส้นสีทองเส้นหนึ่งก็แหวกอากาศมาแต่ไกล เมื่อขยับเข้ามาใกล้ก็ราวกับหายตัวได้ พริบตาเดียวก็ลอดทะลุฟ้าดินที่ปรมาจารย์อาวูโสชาวสวรรค์สกุลไปเข้ามาแทนที่ เสียงสวดดังหนึ่งครั้งก็มาโผล่อยู่เบื้องหน้าไปเสี่ยวฉุนทันที

นั่นคือเครื่องประดับหยกชิ้นหนึ่งที่ส่องแสงสีทอง!

บนแผ่นหยกนี้สลักฝักยักที่บนศีรษะมีเขาสองข้างกำลังแทงหน้า
แผดเสียงคำราม เมื่อหยกนี้ปรากฏก็ทำให้ความว่างเปล่าที่กำลังพังทลาย
หยุดชะงักในบัดดล

หน้าของปรมาจารย์อาวูโงะชาวสวรรค์สกลไปดำทะมึน ขณะเดียวกัน
ก็มีผู้เฒ่าคนหนึ่งเดินออกมาจากความว่างเปล่าที่บิดเบี้ยวข้างแผ่นหยก
เบื้องหน้าไปเสียฉุน

ผู้เฒ่าคนนี้สวมชุดคลุมยาวสีดำ หลังจากเดินออกมาด้วยสีหน้า
ไร้อารมณ์แล้ว คลื่นพลังบาปที่ดูไม่ได้อย่ากว่าปรมาจารย์อาวูโงะชาวสวรรค์
สกลไปก็ระเบิดออกมาอย่างกร้าวแกร่ง

ตลอดทั้งร่างของผู้เฒ่าคนนี้เย็นเยียบ แม้ไอน์เย็นอิมครีมออกมา
เป็นระลอก เขายืนอยู่ตรงนั้น ความว่างเปล่าที่ทิศพลังบิดเบี้ยว ฟาดิน
แห่งนี้ก็ราวกับมีภูตวิเศษที่น่าครั่นคร้ามสองสายกำลังปะทะกัน
ผ่านอากาศ ทำให้ท้องฟ้ามีเสียงฟ้าร้องครืน และยังมีสายฟ้าหลายเส้น
แลบแปลบปลาบตัดสลับกันไปมา แม้แต่พื้นดินก็ยังสั่นไหว

ขณะมองแผ่นหยกและผู้เฒ่าที่ปรากฏตัว หัวใจไปเสียฉุนก็
เต้นกระหน่ำอย่างรุนแรง ก่อนหน้านี้เขาก็คิดว่าแล้วหลังจากเกิดเรื่อง
ในสกลไป ตระกูลหรือไม่กี่กลุ่มอำนาจอื่นๆ อาจอาศัยโอกาสครั้งนั้นถือ
กระทำการบางอย่าง

เพียงแต่รอมานานก็ยังไม่เห็นใครลงมือ จนกระทั่งถึงตอนนี้ก็
เหมือนว่าตนจะได้เห็นแล้ว อีกทั้งจากคำพูดของผู้เฒ่าชุดดำที่ตั้งแว่ว
มาแต่ไกลเมื่อครู่นี้ก็ชัดเจนว่าเขาพูดถึง...จี้กู่ยอเอง!

ไปเสียฉุนหรือตาลง ในใจกระวนกระวายเล็กน้อย อดไม่ได้ที่จะ
กำเจดีย์เก็บวิญญาณอย่างแรง เตรียมพร้อมว่าหากทำไม่ดีจะระเบิด
วิญญาณกึ่งเทพเจ้าทันที

"อุ้งฉาง นี่คือเรื่องในสกุลไปของข้า เจ้าทำเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร!"
ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไปมองผู้เฒ่าชุดดำที่ยืนอยู่ตรงหน้า
ด้วยใบหน้าดำทมะมีน น้ำเสียงก็เย็นเยียบ

"เมื่ออยู่ใต้บัญชาของราชาสวรรค์ไม่มีคำว่าเรื่องในตระกูล" ผู้เฒ่า
ชุดดำเอ่ยเสียงเรียบ นัยน์ตาก็มีแสงเย็นเยียบวาวผ่านเช่นกัน เขาเดิน
ขึ้นหน้ามาหนึ่งก้าวพร้อมพลังอำนาจทั่วร่างที่ระเบิดออก กลายมาเป็น
พายุลูกหนึ่งที่หมุนคว้างพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

"ไปจื่อซาน เจ้าจะฝ่าฝืนบัญชาแห่งราชาสวรรค์อย่างนั้นรี"

ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไปเสียบังน มองผู้เฒ่าชุดดำอยู่
ครู่หนึ่งด้วยใบหน้าที่ยิ่งมืดคล้ำ ก่อนที่มือขวาจะยกขึ้นคว้าจับกลางอากาศ
ทันใดนั้นร่างของประมุขสกุลไปที่อยู่ห่างไปไกลก็หายวับมาปรากฏตัว
อยู่ในมือของปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไป

"ในเมื่อท่านอ่องต้องการตัวเจ้าคนทรยศผู้นี้ ข้าผู้อาวุโสยอมไม่ฝ่าฝืน
คำสั่งอยู่แล้ว" ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไปกัดฟันอยู่ในใจ
ก้มหน้าลงช้าๆ หลังจากคารวะแผ่นหยกนั้นหนึ่งครั้งก็หันมามองผู้เฒ่า
ชุดดำ

"แต่ว่าเรื่องนี้ข้าผู้อาวุโสต้องไปพบท่านอ่องเพื่อถามให้รู้แน่ชัด!"
เขาเอ่ยเน้นย้ำทีละคำ ตั้งแต่ต้นจนจบไม่คิดจะเหลือบแลไปเสี้ยวฉุน
แม้แต่หางตา หมุนกายได้ก็เดินออกไปหนึ่งก้าว เมื่อไปปรากฏตัวอยู่บน
ท้องฟ้า ขยับร่างหนึ่งครั้งก็หายวับไปอย่างไร้ร่องรอย

เมื่อเขาจากไป ฟาดินแห่งนี้ถึงได้สงบลง เสียงฟ้าร้องเจี๊ยบลง
สายฟ้าจางหาย หลังจากทุกอย่างกลับคืนสู่สภาวะปกติแล้ว ไปเสี้ยวฉุน
เองก็ผ่นลมหายใจอยู่ในใจ ทว่ามีที่กำเจตีย์เก็บวิญญาณเอาไว้กลับ
ยังไม่คลายออก แต่มองไปยังผู้เฒ่าชุดดำที่อยู่เบื้องหน้าด้วยท่าทาง
ระแวงระวัง

ผู้เฒ่าชุดดำมองไปยังทิศทางที่ปรมาจารย์อาวุโสชาวสวรรค์สกุลไป
หายไป เนิ่นนานถึงได้หมุนกายซ้ำๆ หันกลับมามองไปเสียวุ่นด้วย
ดวงตาที่วาววับราวสายฟ้า

ผู้เฒ่าคนนี้รูปร่างผอมแห้ง จมูกงอรั่มเหมือนจมูกเหยี่ยว ทำให้
ใบหน้าของเขายิ่งดูบึ้งตึง สายตาของเขาก็ยิ่งแฝงเร้นไว้ด้วยความเจ็บคม
ที่ราวกับต้องการมองความคิดความอ่านและสีหน้าท่าทางของไปเสียวุ่น
ให้ทะลุปรุโปร่ง

"ตามเข้ามาเถอะ นับแต่วันนี้ชีวิตของเจ้าไม่ใช่ของเจ้าอีกต่อไป แต่
เป็นของท่านเอง" ผู้เฒ่าชุดดำเอ่ยเนิบนาบ ส่วนเรื่องวิญญาณชาวสวรรค์
คนผู้นี้ไม่แม้แต่จะเอ่ยถึง เพราะของสิ่งนั้นเป็นของสกุลไป เขาไม่อยากจะ
จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับลูกซึ่งเกินไปนัก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3MvSEmm>